

Motto: Condorul

O DUDUIE CU PRETENDENȚI

Isteața Fifi vrea un soț bogat,
Căci sunt vreo trei ce-ar vrea să se însoare,
Dar cazul este mult prea complicat
Fiindcă sunt probleme de - culoare –

Întâiul pretendent ce cam timid
Și chiar de are spiritul alert,
La vorbă pare mult prea insipid
Iar moaca-i roșie ca racul fiert.

Motivul, spun amice șugubețe,
Probabil că de vină sunt strămoșii:
Bunica lui a fost în tinerețe
Vedetă-n tribul de apași „piei roșii”.

Al doilea este, însă, prea fricos,
Ba uneori, stă bleg precum momâia
Și e din cale-afară de nervos,
Fiind mai galben chiar decât lămâia.

Meteahna lui provine din trecut:
O străbunică poartă toată vina,
Căci a-mpărțit mai mult de un sărut
Când se plimbase nouă luni în China.

A treilea este mult prea îngâmfat
Și spune tuturor că e un „astru”,
Ca prinț britanic prea înzorzonat
Se laudă cu sângele-i albastru.

Tot căutând prin lumea-i agitată
S-a încurcat, azi, domnișoara noastră
Și-acuma a rămas nemăritată,
Așa că ... situația-i albastră!

Motto: Condorul

TRICOLORUL TINEREȚII MELE

gazel

Din scutece am fost o cântăreață,
Scâncind în trei culori de dimineață.

La mama-n casă, roșu - aprins e podul;
Și-așa eram de mă plesnea pe față.

Mai roșie păream, că-mi era jenă,
Iubitul când mă mângâia-n fâneață.

La păr aveam o-nuanță prea bălaie
Ce se-asorta cu-n gălbenuș de rață.

Chiar unghiile mi-au rămas pătate
De lutul galben pus la chichineață.

Se spune că albastru e ca marea,
Dar eu mă albăstream căzând pe gheață.

Și ochii-mi sunt albaștri din naștere,
Având privirea foarte șugubeață.

Crescând mai mare-s tot înzorzonată
Și-aceleași trei culori le-am prins în viață

Acum, cu un gazel sunt asortate
De parcă-ar fi mărgele pe o ață.

Motto: Condorul

MUZA DIN VIS

Un umorist de top e-ndrăgostit
De cea pe care, încă, n-a pețit-o
Și-acum se-agită, oarecum, pripit,
Căci vrea să-i strige: „ajutor, iubito”!

Îi face și-un portret plin de culoare
Cu tușe nițeluș prea îngroșate,
Fiindcă ar dori să dea-n ziare
Anunțuri ample la publicitate.

Ea are-o fustă mult prea scurtă-n poale
Spre a-și atrage mai rapid norocul
Și niște buze groase, senzuale
De-un roșu-aprins, mai tare decât focul.

Mai are părul blond- oxigenat -
Ce trebuie să fie revopsit,
Fiind și prins în moțul platinat
De-un galben șui, extrem de insolit.

Privirea ei de neînduplecat
Lansează fără milă-n jur chemarea
Ce mulți poeți cam proști s-au înecat
În ochii ei albaștri cum e zarea.

Azi, autorul are o speranță
Că savurând, ca invitat, decorul,
El îi va dedica o suplă ștanță,
Atunci când îl va premia...Humorul.